

Jean-Christophe Renault - Ears Have No Eyelids

J

Flak Records

Bij het opruimen zag ik onlangs een niet beluisterd recensie-exemplaar naast mijn cd-speler. Ik vermoed dat het me al in het voorjaar is toegezonden. Geen idee hoe ik het al die maanden over het hoofd heb kunnen zien. Enkele dagen nadat Keith Jarrett in de New York Times te kennen heeft gegeven dat hij, ten gevolge van een dubbele hersenbloeding, zijn carrière moet beëindigen, trof ik een piano-solo-album in mijn kast. Mij werd op deze manier duidelijk dat ik deze cd niet van een opdringerige maatschappij of artiest had ontvangen.

Ears Have No Eyelids is het zesde solo-album van Renault. Het album is opgenomen in september 2019 en bestaat uit 13 miniatuurtjes die het midden houden tussen modern klassiek en onorthodoxe jazz. Mendelssohn, Grieg, Satie, Jarrett, hun invloed is duidelijk te horen in de composities van Renault.

In het titelnummer klinkt een heldere, ongecompliceerde melodie, een treffende muzikale vertelling in een luisterrijk idioom. Een muzikaal gedicht uit een zorgvuldig samengesteld bundeltje dat je graag meerdere malen achtereen wil lezen.

In het bundeltje is ook Eloge D'un Terrien opgenomen dat bestaat uit verschillende tempowisselingen, verwerkt in thema's die zich uiteindelijk aan het eind met elkaar verenigen. Een compositorisch hoogstandje.

Renault trapt in The Wandering Soul af met enkele plechtstatige akkoorden, die aan Schumann zouden kunnen worden toegeschreven. Na deze ernstige opening gunt de componist zich de ruimte om de grondtonen te verkennen in langgerekte arpeggio's.

Met de compositie, genaamd Frozen Shoulder, zijn we thematisch de 21e eeuw ingetreden, de romantische compositie klinkt als een hersenspinsel van Johannes Brahms.

De cd eindigt even onverwachts en onbestemd als het met Valse Sans Titre No. 4 is begonnen, met de Zaborprés Variations, een ongeveinsde ode aan de ijsvogel. Met melancholische klanken sluit Renault het zorgvuldig samengestelde bundeltje af.

Ears Have No Eyelids is een geëngageerd album, waarin niet zozeer de originaliteit, maar de toonzetting centraal staat. Veel van wat we hier horen, hebben we al eens eerder gehoord, maar dat geldt ook voor de uitgesponnen improvisaties van Keith Jarrett.

Het is de verdienste van de componist om van een verzameling muzikale ideeën een samenhangend geheel te maken. En dat is **Jean-Christophe Renault** zeker gelukt.

© **Robin Arends**

Opgenomen in Studio Dada door **Peter Soldan** (september 2019)
Geproduceerd door **Fabrice Lamproye**

<http://stilletto.be/nl/>